

égöv

mit mondjak még, nincs hozzá közöm.
délelőttök elmúltak. a delek. parazsunkra
égett a köröm. mire is emlékezzek, a nyárra,
a klimatizált, sötét szobákra? elismerem,
minden hiába volt, a lázas akarás megszúrta, körbefont,
lesből támadt, mint éhes, hatalmas potrohú pók.
most minden mozdulatlan, nem törte zúzta
szét lelkemet a düh, álombéli vadkan. hímelek-
hámolok: minden így meg úgy, na, jó. megszakadt
liszteszsák a menny, ömlik nyakamba a hó. nem véd ernyő,
sem a szitkokkal teli kabátom. jobb, ami van, szeszélyes
évszak, fel sem veszem. átnézek rajtad mint ablakon,
de kezem nyomát a kirakati üvegen hagyom. egy élet kevés,
persze, százszor betört, kiömlő szilánk, revans, penge.
nincs, mi lemossa a hétköznapi akaratát, nem segít felejtés,
se idegroham, mély kutak lyukas vedre. cseresznyefák helyén
banán, narancs. ki érti, mi folyik ezen az égövön?
nem öregszen, de mint a vének, igaz sem volt jégveréseken
szörnyűködöm.

telihold

vártunk, hogy szakadjon magától,
kimondtuk majdnem, aztán maradt
a csend. gyógyulni, nevelődni,
hol senki sem vádol, fellegek alatt,
szakadozó tócsa ragyog. legelső telihold
az idei te vagy, gennyes januári gyülem.
feszít, éget, kifakad talán hajnalig.
farkasvonyító éjjeliedény, telital.
sárgaréz szaga oxidált kilincseken.
becsorgó fények az ágak redőnyei
közt. oszló birtokok, telihugyozott
közterület, besárgult közvilágítás.
tisztá képlet, ki kéne mondani:
ennek a dalnak itt van a vége.

